

# Yahya Akengin'in Şiiri

Oktay YİVLİ\*

## ÖZ

Yahya Akengin'in şiiri romantik bir şiirdir. Doğa sevgisi, geçmişe özlem, akşam ve gece temaları bu şiire egemendir. Akengin'de su, rüzgâr gibi imgeler zamanı ifade eder. Siyah ile beyaz renkler arasında belirgin bir denge varken sıcak renklerin karşısında soğuk renkler daha baskındır. Şair, daha çok serbest şiiri yeğlemiş; nazım birimi olarak çoğunlukla dördlük ve bendi kullanmıştır. Yarım uyak, tam uyak ve redif kullanımının yanı sıra aliterasyon, asonans ve tekrarlarla ezgi ve ritim oluşturmuştur. Şiire betimleyici ve anlatımcı bir üslup hâkimdir. Büyük oranda halk şiirinin izleri görülür.

*Anahtar Kelimeler:* Yahya Akengin, doğa sevgisi, geçmişe özlem, zaman imgesi.

## ABSTRACT

### Yahya Akengin's Poem

The poetry of Yahya Akengin is a romantic one. The love of nature, longing, and the themes of evening and night are prevailing in this poetry. The images of water and wind are dominant in Akengin's poems. There is a certain balance between black and white, but at the same time cold colours are more dominant than warm colours. The poet prefers free verse, and he generally uses the quatrains and paragraphs as verse units. He uses half rhyme and full rhyme. He creates melody and rhythm with alliteration, assonance and word repetition. His style is descriptive and expressionist. There are marks of folk poetry in Akengin's poetry.

*Key Words:* Yahya Akengin, love of nature, longing, time image.

## 1. Giriş

Yahya Akengin'in şiiri, ele aldığı konu ve temalar bakımından geniş bir yelpazeyi kapsamaktadır. Toplumun, günlük politikanın ve çağın eleştirisi; büyük kentlerin kirliliği, deprem, savaş, yol, masalsı geçmiş ve geçmişin yüceltilmesi, doğa, hüznün, rüya, ayrılık, pişmanlık, yalnızlık konuları *Eylül Kuşatması* (Akengin, 2001)'nda işleniyor. Masaldan gerçeğe,

\* Eskişehir Osmangazi Üniversitesi, e-posta: oktayyivli@myynet.com



Osmanlı'dan günümüze; büyük bir konu coğrafyasında at koşturmuş Aken-  
gin.

Gerek ele aldığı konular, gerekse konuları işleyiş bakımından Yahya Aken-  
gin, denebilir ki tam bir Hisar şairidir. Hisar şiirine egemen olan coşumcu-  
luk (romantizm), onun şiirinin de özünü oluşturuyor. Kente alternatif olarak  
doğanın sunulduğu; "toplum hayatının insanı bozduğuna" ve "mutluluğu do-  
ğada bulduğuna" inanan, romantizmin önemli yazarlarından Jean Jacques  
Rousseau'yu anımsatıyor (Göker, 1986, 26). Doğadan hareket ederek duygularını  
anlatma biçimi de coşumculuğun ondaki bir başka yansımasıdır. Şaire  
göre –bağlandığı disipline uygun bir tavırla– gönül, akıldan önce gelmelidir.  
Rüya, masal, anı, hülya kavramları; bu şiiri besleyen romantik damarlardır.

## 2. İzlek (Tema)

Doğa sevgisi; dağ, çiçeği, denizi, göğü, yıldızı, ayı, toprağı ile Akengin'in  
şiirinde oldukça geniş yer tutar. Charles Baudelaire'in "Bir tapınaktır doğa,  
canlı sütunlarından / Belli belirsiz sesler duyulur ara sıra / İnsan orada geçer  
tanıdık bakışlarla / Kendini gözetleyen simge ormanlarından" dörtlüğüyle  
başlayan Uyuşumlar (Correspondances) şiirinin (2001, 25) uç verdiği sim-  
gecilerin, giderek doğayı büyü bir tapınak hâline soktuğu anlayışa benzer  
bir tutum görüyoruz Akengin'de. Gökyüzünde, çeşmelerde, enginlikte, ölü-  
lerde, insanın yüzünde, başı bulutlu dağda bir giz arar ve bulur. Ancak o,  
simgeci gibi gizin neden kaynaklandığını araştırmaz, onu simgeleştirmeye  
gitmez. Bu, daha çok yerli bir yaklaşım olup mistiklerin Tanrı'yı doğada  
aramalarını andırır.

Şair, doğanın kirlenmesini insanın bozulmasına bağlar. Kentin gönüllü  
tutsağı, uygarlık peşinde koşarken sevgilerini yitirmiştir. Sakinlerini soysuz-  
laştıran şehirler; alçak, fırsatçı, uğursuz ve hırsızların kol gezdiği bir mahşer  
yerine dönmüştür. Kayıp bir sevgilinin sesi gibi dağların iletmediği çağrı, belki  
insan için bir kurtuluş nedeni olacaktır. Eninde sonunda kentin dağa sala-  
cağı insan, özüne dönecektir.

Aslında kentleri kirleten, insanı yozlaştıran; içinde bulunduğumuz, tekno-  
lojinin alabildiğine hızlandığı, yüz yüze iletişimin handiyse yok olduğu "uçarı  
bir çağ"dır. Akengin'e göre çağ bunalımının nedenini insanın Tanrı'dan  
uzaklaşmasında aramalıdır. Dingin ve mutlu günlere yeniden kavuşmak için  
doğaya ve Tanrı'ya yönelmek gerekir.

Çeşmelerin suyu kesilmiş, eski zaman saraylarında yeller esmektedir. Şair,  
bu durum karşısında; Kaf Dağı, kalyonlar, şarap sarnıçları, dilberler, peri kız-  
ları, kızıl elma, yedi dağ, Leyla ve Mecnun, Ferhat ile Şirin, Kerem ile Aslı  
gibi simgelerle şiirinde, Doğu'ya özgü güçlü bir masal dünyası oluşturur.  
Söylencelerin büyü atmosferinden kopup gelen bu kavramlar, kimi zaman



zemin ya da dekoratif gereç olarak kullanılırken çoğu zaman geçmişe özlem ve geçmişin yüceltilmesi izleklerini kurar. Yeniçeri, Sinan, akın, beyler gibi Osmanlı uygarlığının simgelerini de bu izleği çevreleyen örgü içinde düşünmek gerekir.

Yukarıda sözü edilen temanın bir başka dekoru ise öz müzik değerlerimizden biçilmiştir. Halk müziği ve –Karacaoğlanca söylersek– ille de Türk sanat müziği kavramları; ud, tambur, ney, mızrap, şarkı, saba, hüzzam, muhayyer, evcara, nihavent, sûzidil, hanende feza, hicaz, feza, sûz-i dilara, saz, ninni, halay ve banyla Akengin'in şiirindeki geçmiş hayaline parlak bir leitmotif oluşturur.

Geçen zamanı, içinde yeniden kurmaya çalışan şairin, anımsama izleğini kutsallaştırması bizi şaşırtmaz. Bununla yetinmez, mitolojik bir rolle donatarak onu evrenin yaratılışına kadar uzanan bir ezellilik içinde algılar (9). Onda anımsama “geçip gittiğini sandığım”ız zamanların gizli sığınağıdır.

Akengin'de akşam, soluk bir renkle ve hüznle sükün edip gelir. Akşamla güzeller bile hüznülüdür. Ancak, soylu bir duygu olan hüzn, eninde sonunda sevince dönüşecektir. Tam da bu nedenden, yaşamının sıkıntısından şikâyet etmez şair, olduğu gibi kanıksar her şeyi.

Akşamın hüznüne karşın yıldızlardan kurulmuş bir şehirle “gecenin kalbi aydınlık”tır (40). Akengin, Ahmet Haşim'in bilinmeyen, dahası, olmayan bir ülkede aradığı ve yarattığı “o belde”yi; özgün bir imgeyle “sarkıtılan kandiller gibi ışılan yıldızlar”la bulur. Esrik bir hâldeyken geceyle kendisini tamamlayan şair; belki de en güzel dizesiyle seslenir: “Al götür beni ay, bozkırda yanan ateş bizdendir” (39).

Getirdiği hüznle akşamın bulanık, gecenin ise aydınlık olması ilginç bir karşıtlıktır. Birbirini tamamlayan, birbirine benzeyen bu iki süreç, aynı renk ve gereçlerden *mamul* bu iki resim, garip bir trajedinin oyuncularını olurlar. Akşamın hüznüyle kararır ruhun, gecenin iki meyvesi, uyku ve rüyayla aydınlanması, bu paradoksun naif bir yorumu olsa gerek.

*Eylül Kuşatması* şairinde yol; güzellik, ömür, daha çok gurbet izleği ile bütünleşir. Yolcunun kısmetine ya cennet meyvesi ya da ağulu çiçek düşer. Gurbet, yalnızlık duygusuyla alevlenince taşradan gelen için şehir bir çığlık olur. Bu imge, yalnızlığın estetik biçimde dışlaştırılmasıdır.

Kitaptaki ilginç bir durum da kavram olarak geçse bile tema olarak aşkın, hiç işlenmeyişi ya da bir şiire bütünüyle egemen olamayışıdır. Aynı islim üstündeyken şunu da söylemek gerekir, yaşlılıkla birlikte sevgiye sığınış artar şairde.

Mistisizm, öte ve din izlekleri; içerik olarak halk şiirinden alınmış olmakla birlikte söylem olarak kaynağından farklılaştırılmıştır. Nesnelerin birbirine



dönüşmesinden hareket ederek yeniden doğuş ya da diriliş, alttan alta onun şiirinde varlığını gösteren bir temadır. “Devir” düşüncesi *Gelgit* şiirinde ve *Toprağın Büyüsü*’nün ilk ve son bentlerinde kuvvetle hissedilir.

### 3. İmge

“Su” imgesi; çeşme, pınar, dere, ırmak, deniz, umman kavramlarıyla *Eylül Kuşatması*’nın önemli bir yapı taşı olarak görülüyor. Sürüp giden yaşamın, canlılığın, ömrün imgesi olarak algılanmış su. Akengin’de “Suların sesini dinleme saatleri” bile vardır (38). Suyun akışında, gizliden gizliye ona fon oluşturan bir türkü, zaman imgesi olarak da gösterir kendisini. Akengin; su, kar, yağmur, rüzgâr gibi akıcı imgelerle zamanı anlatır.

Rüzgâr; çok renkli, çok kimlikli bir imge salkımı olarak karşımıza çıkar. Ney gibi inleyip çiçeklerle söyleşen rüzgâr; dervişin, çobanın, sözün kisası insanın dostudur. Dirlik, at, vahşî hayvan, uğultu, sayfa onun imgeleşen yüzleridir. Rüzgârda, “dervişlerden kalma emanet” bir giz, mistik bir güç vardır. “Rüzgâr girdi gün görmüş beylerimizin konaklarına” (54) dizesinde görüldüğü gibi o, çoğunlukla zaman olarak karşımıza çıkar. *İshak Paşa Sarayı*’nda *Rüzgâr*’da, onun bu niteliği, daha bir netleşir. Rüzgâr imgesinin böylesi değişen yüzü; Akengin’in, şiirini yoğunlaştırmaktan çok, dağıtışındaki tavırla aynıdır. Kendi içinde dönüşümler yaşayan, bin bir yüzüyle evreni dolaşan zaman; “süzülüp bir şarap” olup insanı da kendi esrik girdabına çeker.

Güz ve eylül imgesiyle kitapta sıkça karşılaşırız. Eylül hüznün ayıdır Akengin için (9). O, simge olarak yaşlılığı ifade eder. Şair, yılın son mevsimini yaşamın bitişi ile özdeşleştirir. Bu aynılaştırma, Ahmet Haşim’den beri vardır şiirimizde. Ancak Akengin’in çizdiği sonbahar resmine, şefkatli bir elin gölgesi düşer. Bu el, “Ağartmış saçlarını, kalbi şefkatli / Yoluma durmuş anacığım gibi” (66) dizelerinden anlaşılacağı üzere huzuru da nabzında taşıyan annenin olsa gerek. Acıyan güz, kendisine eren insanı, annelik içgüdüleriyle bağrına basacaktır. Sonbaharın karşıtı, delişmen ve sevdalı bahar imgesinde ise kuşku, korku ve kedere yer yoktur.

Güzle, eylülle, akşamla gelen hüznü “yalnızlığın sultanı” olarak betimler şair. Hüznü yalnızlığı, aynı potada eritir bir bakıma. “Ekmek parası gibi taşıyacaktım yalnızlığımı” (66) dizesi de bu tavrı sonsuzlaştırır.

“Bir semaverlik muhabbet” kadar kısa ve güzel olan ömür; biraz gülüş, biraz gözyaşıyla geçen bir “düğün”dür. Bir “kağrı” gibi sayısız “pençe”ler yiye yiye geçmekte olan “Ömür ki iki dünyanın buluştuğu ırmak”tır (41). Bu dize, insanı ve serüvenini anlatır bir bakıma. Ömür imgesinin ikiz kardeşi su gibi akan hayat, Akengin’e göre mertlikle yaşanması gereken bir süreçtir. Mertlikte, karşı koyuştan çok, gurur ve yiğitlik vardır. Diğer akışkan metaforlar gibi, hayat da zamanı işaret eder.



Gemi “dünya”, kaptan “Tanrı”, yolculuk “hayat”, o belde ve öte “cennet”, hancı “zaman”, yolcu “insan”, yaprak “gün / günler”, dağ “özgürlük” gibi simgeler; Akengin şiirinin imge sistemini güçlendiren öğelerdir.

#### 4. Renk

Şairin “gözünü çelen” renkler değişik tonlarıyla karşımıza çıkıyor. Mor (3 kez) “derinlik, belirsizlik, çürümüşlük”; mavi (3) “okşayış, ışık ve deniz”; yeşil (5) “doğa, bereket, şefkat, işaret”; sarı “ışık”; sarışın “hüzün”; kırmızı / kızıl / lâl “canlılık, albeni, kan”; pembe “şeffaflık”; kara / siyah / esmer (4) “yoğunluk, çaresizlik, gizem”; ak / beyaz / kar beyaz (5) “deneyim, umut, cemre, kar, çok ak, temizlik”; kırçıl “aydınlık” anlamlarıyla estetik boyut kazanmaktadır.

Akengin’in skalasına toplu olarak bakıldığında, karşıt renklerden ak ve kara arasında bir denge bulunurken soğuk renklerin (mor, mavi, yeşil) sıcak renklere göre (kırmızı, kızıl, sarı, sarışın, pembe) yoğunluğu görülüyor. Bölgesi bir tuval, tutkudan çok dinginlik üzerine kurulan bir şiirin ifadesidir.

#### 5. Ritim ve Ezgi

*Eylül Kuşatması*’ndaki şiirler, çoğunlukla dörtlük ve bent birimleriyle kurulmuş. Yalnızca *Sabadan* şiiri (69) heceyle –on üçlü hece ölçüsüyle– diğer şiirler serbest nazımla yazılmıştır. Daha çok 12-15 heceden oluşan uzun dizeler, gevşek bir doku oluşturuyor. Çapraz, düz, sarmal ve mâni tipi olmak üzere bütün uyak örgüleri kullanılmış; tam uyak, yarım uyak ve redifle ritim sağlanmış.

Mehmet Kaplan’ın Dıranas için söylediği “Şair çok defa şiir cümlelerini kafiyeden hareket ederek kurar” (1987, 335) saptamasının tersi, Akengin için söylenebilir. Onda uyak, dizeden sonra yerini almaktadır. Önce duygular, hayaller söze dökülmekte; ayaklar son bir fırça vuruşuyla yerine konmaktadır.

Ünsüzuyum (aliterasyon), ünlüuyum (asonans), yinelemeler ve ikilemelerle ezgi oluşturulmuştur. Bunların içinde en zengin olarak kullanılan ünsüzuyumdur. “Düşsün, düşen yaprak solsun solan çiçek” (10) dizesindeki “ş” ve “s” ünsüzleri, “Gür nehirlerinin esrarlı şırıltısı” (12) dizesindeki “r” sesi gibi kitapta birçok ünsüzuyum bulmak mümkündür. “Yoz oldu kokusu, soldu benizleri” (34) dizesinde “o”, “Nasıl bakardı ufka ve nasıldı dağ başında saadet” (56) dizesinde “a” ünlüuyumları hemen fark edilenlerdendir.

Sözcük yinelemelerinde değişik uygulamalar yapılmış. “Şu telinde bir seveda baharının şavkı var / Şu çizgide bir eski yaz gecesi uzar” (9) dizelerinde “şu” ve “bir” sözcükleri simetrik yinelem oluşturuyor. “Şimdi hülyalı atlaslarında kervanlar çözüldü / Bütün ümitler iki bin’e ertelidir şimdi” (13) dizelerindeki “şimdi” sözcükleri, karşıt yinelem meydana getiriyor. “Bir ucu silada kalbinin, ümitlerde öbür ucu” (16) dizelerindeki “uç” sözcükleri, yan yinelem



oluşturuyor. Bunların yanı sıra konuşma dilinde de mevcut olan “gizli gizli, ödeye ödeye, avaz avaz” gibi ikilemeler de yinelemeleri güçlendiriyor.

“Andıkça İstanbul’u daldıkça Ağrı Dağı’na / Tutulmuş gönlü ve gururu / İhtirasın alevden ilmiklerle örülü ağına” (55) gibi, “Çolak Paşanın Dersaadet’e özlem duyması / Ve Ağrı’nın heybetine ortak olma rüyası / Nice ömürler bitirir kan ter içinde” (56) gibi akışkan dize (anjambman)nin birkaç örneği var. “Bu kartal şehrinin dillere destan, som altın / Kapısından desturla giren nice dilber, nice yiğit” (56) gibi “Bazen ürkek bir güvercin / Kanadında giden zamanı” (64) gibi az da olsa kırık dize örneklerine rastlıyoruz.

Akengin’de geniş cümle örnekleri az. Onun şiir cümlesi çoğunlukla ya tek dizeden ya da Cumhuriyet döneminde çok yıpranmış olan iki dizeden oluşuyor. Durağanlığa dönük olan bu yapı, genellikle cümlenin yana uzamasından kaynaklanıyor. Tekdüzeleşen dize ise tonunu değiştirmeyen bir ezgi ortaya koyuyor. Geniş dize örneklerinin aynı şiirde toplanması; *İshak Paşa Sarayı’nda Rüzgâr* şiirinin ritim ve ezgi gücünü açıklarken bu saptamanın doğruluğunu da sınıyor. *Eylül Kuşatması* dize modelini, hecenin ikinci kuşağından değil, öncü hececilerden almıştır.

## 6. Üslup

Kitaba betimleyici ve anlatımcı bir üslup egemendir. Betimlemelerle, şiirine zengin bir resim malzemesi sokan şair; yer yer pitoresk diyebileceğimiz bir dizeyi bulur. Çevre betimlemesine verdiği ağırlık, romancı bakış açısına sahip oluşundan kaynaklanıyor olsa gerek.

Yahya Akengin’in kendisini ele veren, yalın, açık bir üslubu var. Kitaptaki sayılı simge; anlamı saklamaktan çok, içeriği daha iyi anlatabilmek için seçilmiştir. İçine girmek isteyen herkesi kabul eden bu şiir Yahya Kemal’in aydınlığını anımsatır. “Bugün olmasa da yarın, ille de yarın” diyen şair, iyimser bir havada umudun şiirini söyler.

“Sunulası, edende, gelende, geçende, şavk” gibi sözcükler; “Söyledim olmadı küstüm olmadı”, “Barıştım olmadı küstüm olmadı” gibi söyleyişler; “Kubbe kubbe düğüm düğüm”, “dağlara dağlara” gibi kullanımlar; “Ya beni de götür ya sen de gitme” gibi alıntılar; belirgin biçimde halk şiirinin sesini Akengin’in dizelerinde duyurur. Halk ve Divan kültüründen motiflerle bezemiş bu şiirde, yinelenen güvercin ve ceylan kavramları, güzellik motifi ve geleneğin soluğu olarak hissedilir.

“... lakin deniz / Hep deniz, aşk ile çılgın aşk ile sakin deniz” gibi yoğun dizeler olmakla birlikte genellikle uzun dizelerle oluşturulan bu şiir, gevşek dokuludur. Şair, *İshak Paşa Sarayı’nda Rüzgâr*’da akışkan, kırık ve cümle içinde duran dizelerle –Tevfik Fikret dizesi– yakaladığı geniş anlatımı, diğer şiir-



lerinde yakalayamamıştır. Çünkü Akengin; biçim ve söyleyişten çok, içeriği daha fazla gözetir. Ancak “kanlı telaş” gibi, “hüzün şalı” gibi özgün imgelere de dikkati çekmemiz gerekir.

Yukarıda adı geçen şiirde, diğerlerinden farklı olarak epik bir üslup ve davudi bir ses vardır. Fonda sanki Yahya Akengin'in ağır ağır okuyan, sözcüklerin üzerinde duran sesi duyulur gibidir. Oylum geniş tutulsa bir küçük destan ya da uzun bir şiir ortaya çıkabilirmiş. Buradaki destansı eda, baba sevgisini ve özlemini anlatan *Babamın Ardından* (33) şiirinde azalarak sürer.

Şair; bir tema çevresinde yoğunlaşmaktan çok, gözünün değdiği her şeyi almak isteyen bir hevesle temadan temaya atlar. Evrenin sunduğu çeşitlilik karşısında, şiirine her şeyi doldurma isteği; onun yoğunlaşmasını engelleyen, şiirini dağıtan bir durumdur. Böylece şiirinin oluşumunda çağrışım, önemli bir rol elde eder.

Kimi şiirlerinde seslenme tarzını buluruz. Bu bağlamda düşünülebilecek *Birileri Var* (16) şiirinin üçüncü dördlüğündeki üslup, Bilge Kağan'ın seslenişini andırır.

## 7. İzdüşüm

“Şiirler alır saltanatlar satarım” (79) dizesinde Orhan Veli Kanık'ın *Eskiler Alıyorum* (2001, 69) şiirindeki “Eskiler alıyorum / Alıp yıldız yapıyorum” ve “Eskiler verip musikiler alıyorum” dizeleriyle özdeş bir tını vardır.

“Mor ikindiler” tamlamasında Ahmet Muhip Dıranas'ın *Serenad* (2000, 19) şiirindeki “mor akasyalar” *Yaz Göç Ediyor* (2000, 53) şiirindeki “mor dağlar” sözcük öbeklerine bilinçli bir anıştırma (telmi) var. “Dönmeyen âşık” (53) sözü de Dıranas'ın *Olvido* şiirinden sızmış.

“Gemiler geçmeyen ummanlar” (12) dizesi, Yahya Kemal Beyatlı'nın *İtri* şiirinin “Gemiler geçmeyen bir umman” (1974, 19) dizesinin yansımasıdır.

## 8. Sonuç

Anadolu; coğrafyasıyla, kültürüyle, şairleriyle Akengin'in şiirinde bir bütün olarak vardır. Bu dizelerde şehirle bir türlü barışamayan Anadolu çocuğunun çılgınlığı duyulur. Şaire göre vatan; sevginin olmadığı şehir değil, bozuktur. Büyük şehre bir taşralının gözüyle bakar hep. Bu kadar hır gü, bozulma içinde doğaya kaçmak, masalsı geçmişi özlemek ya da hüyalara sığınmak tek kurtuluş yoludur. Geçmişte bulunduğu ise *mutantan* Osmanlı çağı ve hayal ufuklarının ötesindeki *Kaf Dağı*'dır. Onun gayesi bir masal evreni yaratmak değil, geçmiş zamanın büyüsunü böylece pekiştirmektir.

Ömür, zaman, insan hep akıp gider. Şair, akış içindeki dünyayı bir gurbet, bir ayrılık yeri olarak görse de bu durumu bir trajedi olarak değil, yaşamanın bir gereği olarak kabul eder. Bu davranışa, mistiklerin tanrısal özleyişi



egemendir. Hayatın sonu ölüm olduğuna göre Tanrı'ya sığınmak gerekir. Böylece ölüm, ölümsüzlüğe dönüşür. Şairin, ölüm karşısında iç çatışma yaşamamasının nedeni, kalbinde kuşkuya hiç yer vermemesidir.

Akengin şiirinin ana izleğini, geçmişe özlem oluşturur. Birçok izlek, geçmişe özlem izleğinin kozasından çıkar, tekrar ona döner. Geçmiş, kendi çocukluğundan öte bir süreç olup Türk'ün Anadolu macerasına kadar uzanır. Tarihe bakış ve geçmiş duyguları bağlamında Yahya Kemal'le yolu bir daha kesişir Akengin'in.

Şair, İstanbul'a bakarken bugünü değil; Sadabad, Göksu, Âşîyan, Haliç ile altın bir çerçeve içinde parlayan; ud, tambur ve ney seslerinin gökyüzünü doldurduğu parlak Osmanlı İstanbul'unu görür. Zira hiçbir şehir, bugün değildir onun için. İstanbul'a, Erzurum'a, Bayburt'a baktığında onlarda geçmişin –Italo Calvino'nun deyimıyla söylersek– “görünmez kentler”ini bulur.

Akengin'deki geçmişe özlemin nedeni ne olabilir? Babasının okuduğu ilahiler; Yunus Emre, Köroğlu, Emrah, Zihnî gibi halk şairlerinin dile getirdikleri Anadolu; doğa içinde geçen çocukluk; dinlediği halk masalları, Dede Korkut Öyküleri; ninesinin ağıtları; “annesinin bohçası”nda derlenmiş zamanlar ve çağın hızlı değişimi, doğal olarak onu geçmişe gönderir.

#### Kaynaklar

- Ahmet Haşim (2001), *Bütün Şiirleri*, 5. Basım, hzl. İnci Enginün-Zeynep Kerman, İstanbul: Dergâh Yayınları.
- Akengin, Yahya (2001), *Eylül Kuşatması*, İstanbul: Türdav Yayınları.
- Baudelaire, Charles (2001), *Kötülük Çiçekleri*, Çev. Ahmet Necdet, İstanbul: Adam Yayınları.
- Beyatlı, Yahya Kemal (1974), *Kendi Gök Kubbemiz*, 5. Basım, İstanbul: İstanbul Fetih Cemiyeti.
- Dıranas, Ahmet Muhip (2000), *Şiirler*, 3. Basım, İstanbul: YKY.
- Göker, Cemil (1986), *Fransa'da Edebiyat Akımları*, Ankara: DTCF Yayınları.
- Kanık, Orhan Veli (2001), *Bütün Şiirleri*, 43. Basım, İstanbul: Adam Yayınları.
- Kaplan, Mehmet (1987), *Türk Edebiyatı Üzerinde Araştırmalar*, İstanbul: Dergâh Yayınları.